

patienter. I 1ste Generalkommandodistrikt er der i Løbet af Oktober Maaned død af Sygdomme, som antages at staa i Forbindelse med Influenzaen, i alt 49. For Jyllands Vedkommende kan jeg ikke i dette Øjeblik opgive Antallet af Dødsfald, men det er meget mindre. Dette er altsaa den talmæssige Virkning af Sygdommen i denne anden Epidemi.

Man kunde nu spørge, om dette gav Anledning til særlige Foranstaltninger, og dertil vil jeg svare, at for de Afdelingers Vedkommende, som udgør den egentlige Sikringsstyrke, har Sygdommen denne Gang saa godt som ikke vist sig, i hvert Fald kun ganske enkelte Steder og i begrænset Omfang. Derfor vilde den der ikke kunne blive Grundlaget for særlige Foranstaltninger. For Rekrutternes Vedkommende blussede Sygdommen ved de forskellige Rekrutskoler meget hurtigt op og naaede sin Kulmination i Løbet af ganske kort Tid. De sidste Dage er der ikke anmeldt nye Tilfælde eller kun ganske spredtvis et og andet Tilfælde fra de tidligere saa stærkt angrebne Steder, og det er da klart, at der her neppe vil kunne foreligge Grundlag for en almindelig Orlovperiode, en Hjemsendelsesperiode, idet det kunde befrygtes, at Tilfældene derved maaske snarest bragtes videre ud, eller at mange af dem, der nu ikke længere synes udsat indenfor det Omraade, hvorpaa de i Øjeblikket befinder sig, udsættes for en Risiko, som de nu maaske ellers var fri for. Anderledes stiller det sig for deres Vedkommende, der har været alvorligt angrebne af Sygdommen. Jeg har bedt Lægekorpsset overveje, om det ikke var rigtigt, at disse Folk bagefter fik en Orlov, der kunde benyttes som en Slags Rekreationstid, idet det maatte befrygtes, at det vilde være uheldigt for dem, hvis de skulde vende tilbage til Øvelserne. Paa Grundlag heraf vil der udgaa en Bestemmelse om, at man efter Sygehusets Indstilling vil kunne give indtil 4 Ugers Orlov til de Soldater, som efter vedkommende Lægers Skøn har været saa haardt angrebne af Sygdommen, at der kunde være Grund til at gøre Undtagelse for deres Vedkommende.

Et andet Spørgsmaal rejser sig med Hensyn til enkelte forestaaende Indkaldelser. Der forestaar den 1. November nogle Indkaldelser af Arbejdssoldater. Det er imidlertid mindre Hold, der spredes ud til forskellige Steder og ikke kommer til at danne en saadan samlet Styrke som i de Rekrutskoler, ved hvilke Sygdommen har

breddet sig saa stærkt, som jeg nævnedes før. Planen er, at denne Indkaldelse ikke sker til Steder, hvor der i Garnisonen er et betydeligt Antal Influenzatilfælde, men til andre Steder, hvor dette ikke er Tilfældet, og at man dernæst lægger Vægt paa to Ting med Hensyn til Indkvarteringen, for det første, at Soldaterne overalt indkvarteres i Kasererner og ikke hos Beboerne, idet Sygdommen de paagældende Steder er betydelig stærkere i den civile Befolkning end hos Soldaterne, dernæst, at Indkvarteringen foregaar saa spredt som paa nogen Maade muligt, saaledes at man fra Lægernes Side mener, at Ordningen vil være betryggende. Endvidere forestaar der den 15. November en mere omfattende Indkaldelse til Ingeniørkorpsset og Feltartilleriet. Med Hensyn til denne er der endnu ikke truffet Beslutning, idet man har anset det for rigtigt at se Tiden an for at komme paa det rene med, hvorledes Epidemiens Udvikling i det hele foregaar, og derefter bedømme, hvorvidt der maatte være Grund til Udsættelse. Det er imidlertid klart, at det afgørende til syvende og sidst maa blive Lægernes Skøn over Spørgsmaalet. Der staar ikke andre Interesser af afgørende Betydning overfor dette. Den Betydning, en Udsættelse af Indkaldelserne i nogen Tid kan faa, er, at andet Mandskab, som nu ligger inde, først noget senere bliver afløst, saafremt Krigen fortsættes, og man som Følge deraf kommer til i endnu længere Tid at holde Styrken inde. Men dette Hensyn maa naturligvis blive af underordnet Betydning, hvis Lægerne paa det Tidspunkt, da Afgørelsen skal træffes, skulde mene, at der var Grund til her at foretage en Udsættelse.

Maa jeg i Tilknytning hertil henvende et Par Ord til det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Simonsen), der ankede over Ordningen med Hensyn til Begravelsesomkostninger. Forholdet er det, at Begravelsesomkostninger for Soldater, der dør i Tjenesten, betales af Staten, naar Begravelsen foregaar ved Afdelingen. Hvis den afdøde derimod flyttes til et andet Sted end Garnisonen, saa betales Omkostningerne herved, medens selve Begravelsen, der da ordnes af Familien, bekostes af denne. Det ærede Medlem ønskede, at Staten ogsaa i dette sidste Tilfælde skulde betale Begravelsen. De Regler, der gælder, er fra 1912, og jeg antager, at naar man her har undtaget de Tilfælde, hvor Familien selv besørger Begravelsen paa et andet Sted, har det væ-